

סיכום נאה, אלא ששיטת המחקר שלו אינה מקובלת על רוב ההיסטוריונים, שכן הוא קורא למעשה את ההיסטוריה מההווה אל העבר. למרות שבשנים המדוברות היה לעות'מאנים, לערביי הארץ, לבריטים ולעמי האזור תפקיד חשוב בפיתוח הארץ, הרי שהמחבר מתרכז בתרומתם של היהודים הציונים בלבד, שכן הם אלה שהקימו לבסוף מדינה בארץ ישראל.

ניצחונות ישראל בעת החדשה

1949-1979

הושע בן אריה

מיאגנס ויד יצחק בן צבי, תשע"ט, 732 עמ'

לאורך מרבית התקופה העות'מאנית ארץ ישראל לא נחשבה אפילו ליחידה מנהלית אחת, ורק עם הכיבוש הבריטי החלו לתאר את המרחב הזה באנגלית כיחידה אחת בשם פלשתיין, שם שתורגם בעברית לארץ ישראל. הספר עוקב אחרי האירועים המרכזיים ב-150 השנים שבהן הפך האזור העות'מאני לארץ אחת ולמדינה מודרנית – מדינת ישראל. לדעת המחבר נקודת ההתחלה של המודרנה בארץ ישראל היא תקופת הכיבוש הקצר של נפוליאון, שכן מסע הכיבוש שלו הביא את המודרנה גם למצרים וקציניו טיפחו את מוחמד עלי והיו הראה למסע הכיבוש שערך בשנות השלושים של המאה ה-19. כיוון שתחום עיסוקו של המחבר הוא גאוגרפיה היסטורית, הוא כותב כי מטרת ספרו היא לעקוב אחרי פיתוחה של הארץ, אך למעשה רוב הספר לא עוסק בכך. עיקר הדיון בספר עב הכרס הזה נסב סביב סוגיות קלאסיות בהיסטוריה של הציונות כמו אידאולוגיה, התיישבות ומתיחויות והתנגשויות בין הציונות לבין השלטון האימפריאלי והציבור הערבי. כמבוא בסיסי לתולדות הציונות יש בספר

הבית היהודי בגרמניה הנאצית

בראי העיתונות היהודית הגרמנית

1938-1933

דורון נידרלנד

י"ד ושם, תשע"ט, 128 עמ'

מאז עליית הנאצים לשלטון, שנים לפני שגרמניה הנאצית הייתה למכונת השמדה עבור יהודי אירופה, הוצרו צעדיהם של יהודי גרמניה שרובם נמנו על המעמד הבורגני. הם הודרו ממקומות בילוי במרחב הציבורי, רבים פוטרו ממשורותיהם, על משרות אריות נאסר לעבוד אצל יהודים והשחיטה הכשרה נאסרה. המחקר עוסק בהשפעתם של שינויים מעין אלה על בתים יהודיים כפי שהוא משתקף בעיתונים היהודיים, השפעה שעיקרה התכנסות פנימה. באמצע התקופה הנדונה נאסר למכור עיתונים